

[Ὡστε **προσῆκει** τούτους εὐδαιμονεστάτους ἡγεῖσθαι], (οἷτινες(YP=YM) ὑπὲρ μεγίστων καὶ καλλίστων κινδυνεύσαντες οὕτω τὸν βίον(AP) **ἔτελεύτησαν (P)**, οὐκ ἐπιτρέψαντες περὶ αὐτῶν τῇ τύχῃ οὐδ' ἀναμείναντες τὸν αὐτόματον θάνατον (AM), ἀλλ' ἐκλεξάμενοι τὸν κάλλιστον).

ΣΗΜ : 1)Το ὥστε μετά από ισχυρό σημείο στίξης δεν εισάγει πρόταση – μεταφράζεται «επομένως»

2)οἷτινες : αναφορική αντωνυμία -αναφορική πρόταση

3) Η μετοχή του αορίστου είναι συνήθως **χρονική** (=αφού)

4) Όταν η μετοχή έχει το ίδιο Y με το P λέμε ότι είναι ΣΥΝΗΜΜΕΝΗ στο Y του P

Όταν η μετοχή έχει το ίδιο Y με το A του P λέμε ότι είναι ΣΥΝΗΜΜΕΝΗ ΣΤΟ A του P

Όταν το Y της μετοχής δεν σχετίζεται με το Y ή A του P, η μετοχή είναι ΑΠΟΛΥΤΗ.

ἔτελεύτησαν : P

οἷτινες : YP = YM → η M είναι συνημμένη στο YP

κινδυνεύσαντες =αφού κινδύνευσαν

→ Το YM συμφωνεί μαζί της σε γένος -αριθμό και πτώση

Ὡστε **προσῆκει** τούτους εὐδαιμονεστάτους ἡγεῖσθαι

→ P – YP -AP -> αν το AP είναι απαρέμφατο, βρίσκουμε το YA και AA.

→ Όταν το ρήμα είναι ΑΠΡΟΣΩΠΟ, έχει Y απαρέμφατο

1) Προσῆκει : απρόσωπο ρήμα

2) ἡγεῖσθαι : Y του προσῆκει

3) ἡμᾶς : Y ἡγεῖσθαι

4) τούτους : A του ἡγεῖσθαι (στην απρόσωπη σύνταξη το YA είναι σε αιτιατική)

5) εὐδαιμονεστάτους : K στο τούτους (ἡγοῦμαι : συνδετικό ρήμα)

Καὶ γάρ τοι ἀγήρατοι(KY) μὲν αὐτῶν αἱ μνημαὶ (YP) (εἰσί),

ζηλωταὶ(KY) δὲ ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων αἱ τιμαὶ (YP) (εἰσί).

ΣΗΜ : Όταν δεν υπάρχει ρήμα στην πρόταση, εννοούμε το εἰμί σε κατάλληλο πρόσωπο.

ΣΗΜ : Το K μπορεί να είναι : α) του Y και είναι σε ονομαστική (KY)

β) του A και είναι σε αιτιατική (KA) βάσει του νοήματος

ΣΗΜ : Για να υπάρχει K θα πρέπει να έχουμε συνδετικό P (εἰμί, γίγνομαι, φαίνομαι, υπάρχω, ὀνομάζομαι, ἐκλέγομαι)

Π.χ. Ὁ ἥλιος λαμπρὸς ἐστὶ. : ἐστὶ : P, ὁ ἥλιος :YP, λαμπρὸς : KY

Οἱ Ἀθηναῖοι εἵλοντο Περικλῆ στρατηγόν :

εἵλοντο =εξέλεξαν : Ρ

οἱ Ἀθηναῖοι : ΥΡ

Ποιόν; : Περικλῆ (σε αιτιατική)

Τι τον εξέλεξαν; : στρατηγόν : ΚΑ (σε αιτιατική) : το Κ δίνει παροδική ιδιότητα.

οἱ πενθοῦνται μὲν διὰ τὴν φύσιν ὡς θνητοί, ὑμνοῦνται δὲ ὡς ἀθάνατοι διὰ τὴν ἀρετὴν.

οἱ : ἄρθρο

οἷ : αναφορική αντωνυμία = οι οποίοι → η αναφορική αντωνυμία μετά από ισχυρό σημείο στίξης δεν εισάγει δευτερεύουσα!

[Καὶ γάρ τοι θάπτονται δημοσίᾳ], καὶ [ἀγῶνες τίθενται ἐπ' αὐτοῖς ῥώμης καὶ σοφίας καὶ πλούτου, **ὡς ἀξίους ὄντας** τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ τετελευτηκότας ταῖς αὐταῖς τιμαῖς καὶ τοὺς ἀθανάτους τιμᾶσθαι.]

ὡς ὄντας : η μετοχή που συνοδεύεται από το μόριο ὡς ονομάζεται «αιτιολογική υποκειμενικής αιτιολογίας» και μεταφράζεται με το «σαν να»

δημοσίᾳ :δοτικοφανές επίρρημα τρόπου (μοιάζει με δοτική, δηλώνει επιρρηματική σχέση)

[Ἐγὼ μὲν οὖν αὐτοὺς καὶ μακαρίζω τοῦ θανάτου] καὶ [ζηλῶ], καὶ [μόνοις τούτοις ἀνθρώπων

οἶμαι κρεῖττον εἶναι γενέσθαι], (**οἵτινες**, (**ἐπειδὴ θνητῶν σωμάτων ἔτυχον** : αιτιολογική

πρόταση), **ἀθάνατον μνήμην διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτῶν κατέλιπον**) : αναφορική πρόταση.

ΣΗΜ : το η και το ω είναι συλλαβές «φύσει» μακρόχρονες, δηλαδή από τη φύση τους.

Όταν προηγούνται δύο, τρία σύμφωνα ή διπλό σύμφωνο, ονομάζονται «θέσει»

μακρόχρονες, είναι μακρόχρονες δηλαδή λόγω της θέσης τους κοντά στα πολλά σύμφωνα.